

Sygn. akt II AKa 221/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrała (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SO (del.) – Przemysław Filipkowski

Protokolant: sekr. sąd. – Aleksandra Duda

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2020 r.

sprawy:

M. F. (1) (F.)

urodz. (...) w W.,

syna D. i B. z d. P.

oskarżonego z art. 119§1 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. oraz z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 57a§1k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 lutego 2020 r. sygn. akt XVIII K 331/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. F. (1);

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty oraz obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II AKa 221/20</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	<i>I</i>	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 lutego 2020 r.,
sygn. akt XVIII K 331/19**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał postępowania dowodowego</u>					
<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
I.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj.:</p> <p>art. 119§1 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z ar. 11§2 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. poprzez przyjęcie błędnej, nielogicznej i wewnętrznie sprzecznej kwalifikacji prawnej czynu w sytuacji gdy z jednej strony oskarżonemu zarzuca się popełnienie przestępstwa znieważenia z powodu przynależności rasowej oraz zastosowania przemocy wobec pokrzywdzonego, z drugiej zaś ustala się, że jest to czyn chuligański, a więc w świetle przepisu art. 115§ 21 k.k. popełniony przez sprawcę publicznie i bez powodu, względnie z oczywiste błałego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, a</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	w konsekwencji zastosowanie art. 57a§1 k.k. w podstawie prawnej skazania oraz wymiaru kary
Zarzut chybiony. W realiach niniejszej sprawy Sąd meriti w sposób bezbłędny ustalił, że oskarżony popełnił przypisany mu w punkcie I wyroku czyn z powodów przynależności rasowej pokrzywdzonego, że działał publicznie i że przez miał on charakter chuligański nie budzi najmniejszej wątpliwości i jest jedynie prawidłowe. Przypisany oskarżonemu czyn z art. 119 § 1 k.k. w zb. z art. 257 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. charakteryzuje się szczególną stroną podmiotową, opartą na motywach dyskryminacyjnych. Art. 119 § 1 k.k. penalizuje stosowanie przemocy lub groźby bezprawnej wobec grupy osób lub poszczególnej osoby z powodu jej przynależności narodowej, rasowej, etnicznej, politycznej, wyznaniowej lub z powodu jej bezwyznaniowości. Z kolei w świetle art. 257 k.k. ustawowe znamiona występku wówczas są zrealizowane, gdy sprawca m.in. znieważa (art. 216 k.k.) publicznie grupę ludności albo poszczególłą osobę z powodu jej przynależności narodowej, rasowej, etnicznej, politycznej, wyznaniowej lub z powodu jej bezwyznaniowości. Szczególnie naganne powody, określone w art. 119 § 1 k.k., jaki wyzwała działanie sprawcze polegające na stosowaniu wobec pokrzywdzonego (lub grupy osób pokrzywdzonych) przemocy lub groźby użycia przemocy oraz działanie określone w art. 257 k.k. przekładają się	

niewątpliwie na surową sankcję karną, zdecydowanie wyższą od sankcji przewidzianych w przepisach typizujących czyny o tożsamej stronie przedmiotowej, popełnionych bez motywacji dyskryminacyjnych (por. art. 216 § 1, art. 217 § 1, art. 191 § 1 k.k.). Penalizacja zachowań mających postać prześladowania w postaci stosowania przemocy lub groźby bezprawnej motywowanych dyskryminacją z powodu przynależności narodowej, etnicznej rasowej, politycznej, wyznaniowej lub bezwyznaniowości pokrzywdzonego koreluje z regulacjami Konwencji z 1966 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej, ratyfikowanej przez Polskę w 1968 r. (Dz.U. z 1969 r. Nr 25, poz. 187), Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzona w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r.(Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284 z późn. zm), Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 16 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r., Nr 38, poz. 167.), Decyzji ramowej 2008)913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. Rady Unii Europejskiej w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii z a pomocą środków prawnokarnych (Dz. Urz. UE. L. z 2008 r., Nr 328, poz. 55.) – które w sposób jednoznaczny zakazują dyskryminacji z powodów rasistowskich.

Oczywistym zatem staje się, że ustawodawca w art. 119 § 1 k.k., poprzez stosunkowo wąski zakres kryminalizacji opisanych w tym przepisie zachowań sprawczych i wielkość sankcji, wyraża szczególnie negatywną

ocenę zachowania sprawczego,.
Powód działania sprawcy w
zasadniczym więc stopniu decyduje
o zakresie odpowiedzialności i
grożącej, surowej karze.

Nie można jednak zgodzić
się z twierdzeniami obrońcy
oskarżonego, że przypisanie czynu
kwalifikowanego jako przestępstwo
z art. 119§1 k.k. w zb. z a.
257 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.
wyklucza możliwość równoczesnego
zakwalifikowania tego czynu z
art. 57a§1 k.k. jako czynu
chuligańskiego.

Istotnie ustawodawca określając
znamiona czynu chuligańskiego w
art. 115§ 21 k.k. wskazał, że od
strony podmiotowej charakteryzuje
się tym, że jest podejmowany "bez
powodu albo z oczywiście błędnego
powodu".

Nie można jednak w sposób
automatyczny skonstatować, że
skoro powód z jakim sprawca
popelnia czyn z art. 119 § 1 k.k.
jest w ocenie ustawodawcy czynem
o znacznej społecznej szkodliwości
i zasługującym na surową sankcję
karną – to powyższe wyklucza
ustalenie, że ma on w określonych
okolicznościach także charakter
chuligański.

Sąd I instancji w uzasadnieniu
skarżonego wyroku, w jego części
odnoszącej się do podstawy
prawnej wyroku – prawidłowo
przytoczył niezbędne warunki w
jakich wypełnione są znamiona
czynu o charakterze chuligańskim
określone w art. 115§21 k.k..
Sąd Apelacyjny w pełnym zakresie
ten wywód podziela. Znajduje
on wyraz w ugruntowanym
orzecnictwie sądowym i poglądach
doktryny, które trafnie w niniejszej
sprawie przytoczył Sąd I instancji.

„Rasistowski motyw czynu jest zdecydowanie bardziej naganny, niż charakteryzujący czyn chuligański "błahy" powód bądź w ogóle "brak powodu", co przy porównywalnych sankcjach przestępstw przeciwko zdrowiu z sankcją art. 119 § 1 k.k., których znamiona oskarżeni także wyczerpali, powinno tym bardziej skutkować zakwalifikowaniem czynu, jako mającego charakter chuligański. Odrzucenie takiej kwalifikacji oznaczałoby w tym wypadku przyznanie oskarżonym nieuzasadnionej "premii" za ich czyn wymierzony w zdrowie pokrzywdzonych” (vide przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 4 maja 2017 r., II AKa 88/17).

W sytuacji więc, gdy oskarżony dopuszczając się czynu przypisanego mu w punkcie I wyroku działał publicznie, atakując słownie pokrzywdzonego i znieważając go w sposób uwłaczający jego godności, nawołując go do opuszczenia Polski, plując na niego, a także stosował wobec pokrzywdzonego przemoc polegającą na spryskaniu go gazem pieprzowym po twarzy, szarpiąc się z nim, zadając mu ciosy pięścią i kopnięcia – okazał w sposób rażący lekceważenie dla podstawowych zasad porządku prawnego. Rasistowska motywacja tak przedstawiającego się czynu nie może zatem wykluczyć możliwości zakwalifikowania go jako mającego charakter chuligański – skoro sam ustawodawca nie wyłączył zastosowania art. 115§21 k.k. tylko do określonych występów, mimo spełnienia pozostałych kryteriów określonych w przepisie art. 115§21 k.k. Zauważenia także wymaga, że nie każdy przecież czyn o znamionach z art. 119

§ 1 k.k. charakteryzuje się takim, chuligańskim sposobem jego wykonania, jak to miało miejsce w przypadku oskarżonego. Odrzucenie takiej kwalifikacji oznaczałoby w tym wypadku przyznanie oskarżonemu nieuzasadnionej "premi" za ich czyn wymierzony w zdrowie i godność pokrzywdzonego. Ten nieakceptowalny powód działania oskarżonego w postaci lekceważenia dla podstawowych zasad porządku prawnego słusznie został oceniony przez Sąd meriti jako działanie z pogranicza działania bez powodu i oczywiście błahego powodu – skoro w odczuciu społecznym nie można usprawiedliwić bicia kogoś czy naruszania jego godności osobistej względami rasistowskimi.

Stąd też nie można podzielić zasadności zarzutu skarżącego obrońcy jakoby w sprawie miło dojść do zarzuconej obrazy prawa materialnego.

Lp.	Zarzut	
II.	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej dowolnie, wbrew zasadom logiki, doświadczenia życiowego oraz zebranych w sprawie dowodom – w tym zeznaniach pokrzywdzonych M. F. (2), K. K., S. C. i J. Z. oraz świadka K. L. (1), polegające na przyjęciu, że zachowanie oskarżonego M. F. (1) miało cechy dyskryminacji 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

i rasizmu, podczas gdy zachowanie oskarżonego nigdy nie odnosiło się do narodowości pokrzywdzonego M. F. (2), a było jedynie obroną przed prowokacyjnym zachowaniem M. F. (2), przy pominięciu zeznań świadka K. L. (1), który zeznał, iż nie pamięta słów wykrzykiwanych przez M. F. (1) w kierunku pokrzywdzonych w trakcie zdarzenia oraz aby publicznie ich znieważał, a także używał słów obraźliwych i poniżających zawartych w uzasadnieniu wyroku;

- wadliwą ocenę wiarygodności wzajemnie sprzecznych zeznań pokrzywdzonych M. F. (2), K. K., S. C. i J. Z. oraz świadków K. L. (1), A. R., z których wynika, że oskarżony zwrócił się do pokrzywdzonego M. F. (2) słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, a także rasistowskim oraz go opluł, co nie znajduje potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, w tym zeznaniach K. L. (1), który zeznał, że nie był bezpośrednio przy pokrzywdzonym na przystanku i w świetle pozostałych relacji oraz dowodu z zapisu kamer monitoringu jest niemożliwe;
- wadliwą ocenę wiarygodności sprzecznych zeznań pokrzywdzonych M. F. (2), K. K., S. C. i J. Z. oraz świadka A. R. , z których wynika, iż oskarżony M. F. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy te osoby mogły mieć wspólny interes, by ustalić wspólny przebieg zdarzeń niekorzystnych dla oskarżonego, by pomówić

go o zachowania, których się nie dopuścił, albowiem osoby te znały się dobrze i często wspólnie spędzały czas, zaś ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie wynika, że nie byli oni bezpośrednimi świadkami zdarzeń z przystanku autobusowego, a jedynie znali je z relacji M. F. (2);

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej dowolnie, wbrew zasadom logiki, doświadczenia życiowego polegające na uznaniu, iż alkohol spożywany przez pokrzywdzonych przed zdarzeniem nie spowodował stanu nietrzeźwości powodującego, że ich stan psychofizyczny zaburzał zdolność postrzegania, zapamiętywania, a następnie odtwarzania spostrzeżeń, w sytuacji braku wiarygodnych dowodów na niewielką ilość spożytego piwa oraz konsekwentnym pomijaniu przez pokrzywdzonych w zeznaniach wątku spożywania alkoholu w dniu zdarzenia, co może wynikać z chęci zatajenia tego faktu wobec ustalenia wspólnej wersji wydarzeń;

b) art. 393a k.p.k. poprzez zaniechanie na rozprawie odtworzenia zapisu z płyty monitoringu miejskiego, podczas gdy w sprawie zachodzi oczywista sprzeczność między jego zapisem, a zeznaniami pokrzywdzonych oraz świadków co do przebiegu wydarzeń z dnia 8 lipca 2019 r., co w świetle wyjaśnień oskarżonego, który początkowo nie skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień pozwoliłoby na uzyskanie

	<p>od niego oświadczenia w tym zakresie;</p> <p>c) art. 170§1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku o przesłuchanie na rozprawie policjantów z Komisariatu (...) Policji biorących udział w zatrzymaniu oskarżonego w sytuacji, gdy dowód ten mógł posłużyć do ustalenia prawdziwego przebiegu wydarzeń, weryfikacji zeznań pokrzywdzonych i świadków w postaci m.in. wypowiedzianych rzekomych gróźb przez oskarżonego wobec pokrzywdzonych oraz czynności podjętych na miejscu, w tym kwestii zbadania pokrzywdzonych, świadków oraz oskarżonego na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu, a przeprowadzenie ww. dowodu w istotny sposób mogłoby wpłynąć na prawidłową ocenę materiału dowodowego i w konsekwencji na prawidłowe ustalenia w zakresie stanu faktycznego w niniejszej sprawie.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad a) Zarzut obrońcy nie jest trafny. Ma on charakter polemiczny, bo tworzy wersje alternatywne do tych ustalonych przez Sąd orzekający. Przypomnieć należy, że w przypadku stawiania zarzutu opartego o art. 438 pkt 2 lub pkt 3 k.p.k. aby był on skuteczny nie może sprowadzać się do zakwestionowania stanowiska zaskarżonego wyroku przez lansowanie własnego poglądu na ocenę zebranego materiału dowodowego i możliwe do wyciągnięcia na jej podstawie wnioski, ale konieczne jest wykazanie przez skarżącego jakich</p>		

konkretnie uchybień w procesie oceny poszczególnych dowodów dopuścił się Sąd meriti. W niniejszej sprawie powyższy warunek nie został spełniony. I tak:

Wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego ocena dowodów z zeznań świadków M., K. K., S. C., J. Z. oraz świadków K. L. (1), A. R. nie została dokonana przez Sąd meriti w sposób dowolny. Kontrola odwoławcza wykazała, że słusznie uznał Sąd I instancji, iż zeznania wymienionych powyżej świadków stanowią pełnowartościowe dowody pozwalające odtworzyć przebieg inkryminowanych zdarzeń. W szczególności nie ma racji skarżący obrońca twierdząc, że nie ma oparcia w zeznaniach świadków ustalenie w zakresie odnoszącym się do czynu z punktu I wyroku, iż zachowanie oskarżonego odnosiło się do narodowości pokrzywdzonego M. F. (2), a przez to jest dowolne. Wbrew twierdzeniom obrońcy tak pokrzywdzony M. F. (2), jak i świadek K. L. (1) zgodnie zeznali, iż to oskarżony zaczął pokrzywdzonego, używając słów wulgarnych i powszechnie uznanych za obelżywe, a także o charakterze rasistowskim (czarnuch) oraz go opluł, kazał wracać do kraju pochodzenia, a następnie wyjął gaz pieprzowy i spryskał nim pokrzywdzonego. (vide zeznania M.F. k. 4, 349-350 oraz K. L. k. 15-16, 351-352). Negowanie powyższego ustalenia nie może przynieść oczekiwanego skutku skoro obrońca eksponuje w swoim wywodzie wyłącznie treść wyjaśnień oskarżonego oraz wyrwany z całości materiału dowodowego jedynie fragment zeznań świadka K. L. (1), iż „nie pamięta słów wykrzykiwanych przez M. F. (1) w kierunku pokrzywdzonych w

trakcie zdarzenia oraz aby publicznie ich znieważał, a także używał słów obraźliwych i poniżających zawartych w uzasadnieniu wyroku” (cytat z zarzutu apelacji obrońcy). Przypomnieć zatem należy, iż istotnie podczas rozprawy świadek K. L. (1) zeznał, iż pewnych okoliczności inkryminowanych zdarzeń dokładnie nie pamięta. Niemniej przypomnieć skarżącemu także należy, iż po ujawnieniu wcześniejszych jego zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym potwierdził je jako zgodne z prawdą (k. 351-352). W tych wcześniejszych zeznaniach świadek natomiast podał tak konkretne słowa wypowiedane przez oskarżonego, jak i opisał okoliczności w jakich doszło do tej sytuacji oraz do oplucia pokrzywdzonego i użycia wobec pokrzywdzonego gazu (vide k. 15-16). Całościowa analiza zeznań świadka K. L. (1) w powiązaniu z zeznaniami M. F. (2) trafnie doprowadziła Sąd I instancji do trafnego wniosku, że dowody te w pełni korespondują ze sobą wzajemnie się uzupełniając. Wbrew twierdzeniom obrońcy odległość w jakiej w pierwszej fazie zajścia znajdował się K. L. (1) od pokrzywdzonego M. F. i atakującego go oskarżonego nie uprawnia do stwierdzeń, by obserwacje tego świadka co do konkretnych zachowań oskarżonego były nieuprawnione – wywołały one wszak określone reakcje K. L. (1), który poradził pokrzywdzonemu, aby nie angażował się w dyskusję z oskarżonym i uciekał, co zresztą nastąpiło. Obrońca podważając wiarygodność tak pokrzywdzonego M. F., jak i świadka K. L. (1) twierdzi, iż wersja wydarzeń prezentowana przez ww. osoby „stoi wyraźnie w opozycji do

zasad doświadczenia życiowego”, jednakże na poparcie tejże tezy nie przedstawia żadnego racjonalnego argumentu. Sąd Apelacyjny nie znajduje żadnych podstaw, by czynienie takiego zarzutu było to w realiach niniejszej sprawy uprawnione. Za wzmocnieniem wiarygodności zeznań obu ww. świadków przemawia i to, co należy szczególnie podkreślić, przed zdarzeniem M. F. (2) i K. L. (1) nie znali się, była to ich pierwsza i przypadkowa styczność wywołana agresywnym zachowaniem oskarżonego – którego również wcześniej nie znali. Nie ma zatem żadnych racjonalnych podstaw do uznania, by w sposób bezpodstawny obciążyli swoimi zeznaniami przypadkową osobę.

Podobnie ocenić należy zarzuty obrońcy skierowane przeciwko uznaniu za wiarygodne zeznań świadków K. K., S. C., J. Z. oraz A. R., których deponycje opisują zajście z udziałem oskarżonego w późniejszej fazie, gdy oskarżony dogonił pokrzywdzonego w okolicy schodów przy tzw. patio D.H. Z. T.. Sąd Okręgowy w sposób rzetelny poddał analizie zeznania wymienionych świadków i szczegółowo omówił przyczyny z jakich dał wiarę ich deponycjom (vide ocena dowodów pkt 1.1.1. oraz 1.1.2. uzasadnienia). Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie wykazała w tym zakresie naruszeń swobodnej oceny dowodów na gruncie art. 7 k.p.k. Podzielając w pełni rozważania i wnioski Sądu meriti stwierdzić należy, że ponowne ich przytaczanie jest zbędne. Obrońca oskarżonego podejmując próbę podważenia ocen Sądu I instancji co do dowodów z zeznań świadków M. F. (2), K. K., S. C., J. Z. oraz A.

R. eksponuje fakt wcześniejszej ich znajomości co powoduje, że „osoby te mogły mieć wspólny interes, by ustalić wspólny przebieg zdarzeń niekorzystnych dla oskarżonego, by pomówić go o zachowania, których się nie dopuścił” (cytat z apelacji obrońcy, podkreślenie SA) – niemniej nie przedstawia argumentacji by istotnie miały powody do bezprawnego i bezpodstawnego pomówienia obcej sobie osoby o zachowania, które w rzeczywistości nie miały miejsca. Wbrew twierdzeniom obrońcy analiza zeznań wymienionych świadków tj. K. K., S. C., J. Z. oraz A. R. nie wskazuje, iżby nosiły one cechy konfabulacji, bądź też były ze sobą sprzeczne.

Dokonując oceny zeznań świadków Sąd Okręgowy odniósł się również do faktu spożywania alkoholu w dniu zdarzenia (pkt 1.1.1. uzasadnienia). W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do uznania, by rozważania Sądu meriti w tym zakresie były dowolne, zaś zarzutu obrońcy w żaden sposób nie można ocenić inaczej jak polemiki z argumentami tego Sądu. Podkreślenia wymaga, że wszystkie czynności przesłuchania z udziałem świadków znajdujących się w stanie po spożyciu alkoholu przeprowadzono zgodnie z obowiązującymi przepisami – bezpośrednio po zdarzeniu wymienieni byli wyłącznie rozpytani co do zdarzeń objętych niniejszym postępowaniem, zaś do ich przesłuchań doszło w okresie późniejszym.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie wykazała, by Sąd meriti ocenił zgromadzony w sprawie materiał

dowodowy z pogwałceniem zasad swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. Wnioski wyciągnięte przez Sąd Okręgowy znajdują oparcie w zasadach logiki, doświadczenia życiowego i stąd brak jest podstaw do przyznania racji skarżącemu obrońcy, by była to ocena dowolna a nie swobodna.

Obrońca nie wskazuje na błędy w rozumowaniu Sądu I instancji i nie dowodzi naruszenia reguł poprawnego wnioskowania, lecz przedstawia własne oceny zachowania oskarżonego wynikające z jego wyjaśnień i na tej podstawie wyprowadza wnioski o błędnych ocenach przeprowadzonych dowodów. To, że skarżący przedstawia własne, odmienne od wyprowadzonych przez Sąd I instancji, wnioski ocenne materiału dowodowego nie oznacza, że tenże Sąd naruszył reguły poprawnego wnioskowania, przez co obraził normę wynikającą z art. 7 k.p.k., a w konsekwencji ustalił sprzeczny z rzeczywistością stan faktyczny.

Nie ma racji także obrońca formułując zarzut obraży art. 410 k.p.k. Żeby można było mówić o naruszeniu art. 410 k.p.k. to skarżący obrońca powinien wykazać, że Sąd meriti oparł swoje ustalenia faktyczne na dowodzie, który nie został prawidłowo wprowadzony do materiału dowodowego sprawy lub też, że Sąd meriti pominął przy analizie i ocenie określony dowód mający znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, czy też, że wystąpiła sytuacja w której Sąd meriti uznał za wiarygodny określony dowód, ale pominął go przy dokonywaniu ustaleń faktycznych. Tymczasem taka sytuacja w niniejszej sprawie nie tylko nie została wskazana

wprost w zarzutach obrońcy – ale również faktycznie nie wystąpiła.

Ad. b) zarzut obrazy art. 393a k.p.k. jest bezzasadny. Przede wszystkim wskazać należy, iż Sąd orzekający ustalając stan faktyczny miał na względzie zapisy z nagrań kamer monitoringu C.H. Z. T. oraz kamer monitoringu miejskiego, które zostały załączone do akt sprawy na płytach DVD wraz z protokołami ich oględzin (k. 40-50 oraz 121-124), które to dowody zostały zaliczone w poczet materiału dowodowego. Wskazał, że strony nie kwestionowały prawidłowości dokonania oględzin, w tym zgodności wyników czynności odzwierciedlonych w protokołach oględzin obu nagrań z rzeczywistą treścią zapisu (vide uzasadnienie pkt 1.1.). Ponadto: jak wynika z akt sprawy przed zamknięciem rozprawy strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego (vide k. 357). Obrońca oskarżonego aktualnie twierdząc, że istnieje „oczywista sprzeczność między zapisem z płyty monitoringu miejskiego, a zeznaniami świadków” nie podjął się nawet próby wykazania na czym powyższa sprzeczność miałaby polegać i jaki wpływ wzmiankowana okoliczność ma na treść wyroku. Przypomnieć godzi się w tym miejscu, że zgodnie z regulacją art. 393a k.p.k. ujawnienie na rozprawie dowodów w postaci zapisów obrazu lub dźwięku zachodzi tak poprzez odtworzenie, jak i ujawnienie w warunkach wskazanych w tym przepisie – zarówno z urzędu, jak i na wniosek stron. Tym samym skoro strony nie składały wniosku o odtworzenie wymienionych dowodów, zaś Sąd z urzędu również nie uznał za zasadne dokonania odtworzenia nagrań, a następnie zostały one zaliczone w

poczet materiału dowodowego w sposób zgodny z przepisami – nie można twierdzić zasadnie, że doszło do obrazy art. 393a k.p.k.

Ad. c) zarzut bezzasadny. Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd meriti prawidłowo oddalił na podstawie art. 170§1 pkt 2 i 5 k.p.k. wniosek obrońcy oskarżonego „o zwrócenie się o notatniki służbowe policjantów interweniujących podczas zdarzenia na okoliczności związane z zeznaniami J. Z., że informował policjantów, że spożywał alkohol” (vide k. 357) – wskazując, iż „kwestia, że świadkowie spożywali alkohol, jak również, że policjanci byli świadkami tej okoliczności została już wykazana zgodnie twierdzeniem wnioskodawcy, a zatem wniosek zmierza do przedłużenia postępowania” (vide k. 357). W tym stanie rzeczy aktualne zarzuty obrońcy nijak mają ię do rzeczywistej tezy dowodowej jaka została sformułowana przez obrońcę na rozprawie oraz podstaw oddalenia tego wniosku przez Sąd. Kontrola odwoławcza wykazała, iż nie był w toku rozprawy składany przez obrońcę wniosek o bezpośrednie przesłuchanie interweniujących policjantów z Komisariatu (...) Policji biorących udział w zatrzymaniu oskarżonego – na co aktualnie wskazuje w zarzucie obrońca.

Dla porządku jedynie przypomnieć należy, że ugruntowane i jednolite stanowisko wypracowane przez orzecznictwo sądowe wielokrotnie podkreśla, że art. 167 k.p.k. nakłada na Sąd meriti obowiązek przeprowadzenia dowodów – tak z urzędu, jak i na wniosek stron – ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych

okoliczności sprawy. Innymi słowy - w zakresie w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. W procesie dochodzenia do prawdy obiektywnej potrzeba przeprowadzenia dowodów aktualizuje się wówczas, gdy dokonując oceny dowodów uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i tym samym wymaga uzupełnienia. (tak przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2019 r., IV KK 95/19). O dopuszczeniu zatem określonego dowodu nie decyduje subiektywne przekonanie wnioskodawcy o istotności dowodu, ale obiektywne i weryfikowalne przekonanie organu, iż dowód ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (tak przykładowo: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2015 r., SNO 44/15). W realiach niniejszej sprawy uprawnione jest stwierdzenie, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie był pełen i nie wymagał uzupełnienia – w tym w postulowanym aktualnie kierunku przez skarżącego obrońcę.

Reasumując: Skarżący obrońca stawiając zarzut mieszczący się w kategorii względnych przyczyn odwoławczych z art. 438 pkt 2 k.p.k. – wskazując na jego zdaniem istniejące uchybienia nie wykazał, by miały one wpływ na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu meriti.

Lp.	Zarzut	
III.	błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia mający wpływ na treść wydanego wyroku, a skutkujący wadliwą oceną materiału dowodowego, polegający na nieustaleniu wszystkich istotnych okoliczności faktycznych,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

które odzwierciedlałyby rzeczywisty przebieg czynów i przyjęcie w wydanym wyroku jednostronnej wersji zdarzeń przedstawionych przez pokrzywdzonych i dwóch świadków, którzy znali się z pokrzywdzonymi, a którzy mają wspólny interes w ustaleniu korzystnej dla siebie i pokrzywdzonego M. F. (2) wersji zdarzeń z dnia 8 lipca 2019 r., a to poprzez przyjęcie, że:

- oskarżony M. F. (1) publicznie znieważył M. F. (2) z powodu przynależności rasowej kierując pod jego adresem słowa obelżywe uwłaczające jego godności i nawołując do opuszczenia Polski oraz plując na niego, jak też z tego samego powodu zastosował wobec pokrzywdzonego przemoc polegającą na spryskaniu gazem pieprzowym jego twarzy, szarpanie się z nim, zadawanie uderzeń pięściami i kopanie, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy w postaci zeznań pokrzywdzonych i świadków oraz zapis kamer monitoringu nie potwierdził tego faktu, zaś same zdarzenie miało charakter dynamiczny, a rzekome zadawanie pokrzywdzonemu F. uderzeń stanowić mogło obronę przed ciosami pokrzywdzonego, który zeznał, że wraz z oskarżonym szarpali się;

- oskarżony groził K. K., S. C. i J. Z. popełnieniem przestępstw na ich szkodę polegających na pozbawieniu życia lub spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz, że groźby te wzbudziły w pokrzywdzonych uzasadnioną obawę ich spełnienia, podczas gdy przedstawiany przez pokrzywdzonych przebieg wydarzeń oraz fakt obezwładnienia we trzech poprzez przyciśnięcie do

	<p>ziemi kolanem szyi oskarżonego, nie powala na przyjęcie, że wypowiedane przez oskarżonego słowa wzbudzić mogły obawę ich spełnienia, tym bardziej wobec faktu ich nieznamości, incydentalności zdarzenia oraz znajdowania się w stanie nietrzeźwości przez pokrzywdzonych;</p> <p>- oskarżony M. F. (1) zwrócił się do pokrzywdzonego M. F. (2) używając słów powszechnie uznanych za obelżywe, a także o charakterze rasistowskim i go opluł, podczas gdy zeznania pokrzywdzonego M. F. (2) stoją w sprzeczności z zeznaniami bezpośredniego świadka tych zdarzeń – świadka K. L. (1) – który nie słyszał dokładnie wszystkich wypowiedanych słów, a potwierdził jedynie użycie gazu pieprzowego i udzielił porady pokrzywdzonemu aby uciekał,</p> <p>a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający w szczególności na błędnym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Błąd ustaleń faktycznych zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków dokonanych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza</p>		

<p>do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu (tak przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 listopada 2019 r.,II AKa 264/18)</p> <p>Wobec bezzasadności zarzutów sformułowanych przez skarżącego i omówionych w punkcie 3.I niniejszego uzasadnienia - za oczywiście bezprzedmiotowy należy uznać wynikający z nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.</p>		
	Wniosek	
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie M. F. (1) od zarzucanych mu czynów,</p> <p>ewentualnie</p> <p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania – wobec braku zaistnienia przyczyn z 437 § 2 k.p.k.</p> <p>W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego (niezasadność zarzutów obrońcy w tym zakresie) - brak podstaw do zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	BRAK
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<i>wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 lutego 2020 r. sygn. akt XVIII K 331/19 – co do jego punktów 1-8</i>	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok jest prawidłowy, ustalenia faktyczne bezsprzeczne. Kontrola odwoławcza dokonana w sprawie nie potwierdziła zasadności zarzutów przedstawionych w apelacji obrońcy obraży prawa materialnego, czy też zarzutów opartych o treść art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. Kara wymierzona oskarżonemu tak w odniesieniu do kar jednostkowych, jak i kary łącznej – jest sprawiedliwa i nie nosi cech rażącej surowości.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
NIE DOTYCZY	
Zwiążle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.	<i>NIE DOTYCZY</i>	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<i>NIE DOTYCZY</i>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

	BRAK	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty oraz obciążono go wydatkami za postępowanie odwoławcze – na podstawie art. 626§1 k.p.k., art. 634 k.p.k. , art. 636§1 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 z późn. zm.) uznając, że oskarżony jest w stanie je ponieść.

7. PODPIS
Anna Zdziarska Dorota Tyrała Przemysław Filipkowski

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	I
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt XVIII K 331/19
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	Zmiana